മണിയറയിൽനിന്ന് ഓടിപ്പോയവർ

ഇ. ഹരികുമാർ

മണിയറയിൽനിന്ന് ഓടിപ്പോയവർ

ഇ. ഹരികുമാർ
(മലയാളം: ചെറുകഥ)

© 2026, E. Harikumar

The electronic versions have been created by making use of the production infrastructure of River Valley Technologies.

The electronic versions were generated from sources marked up in LaTeX in a computer running GNU/LINUX operating system. PDF was typeset using XeTeX from TeXLive 2020 and the cloud framework, Ithal (ഇതൾ). The base font used was traditional script of Rachana, contributed by KH Hussain, et al. and maintained by Rachana Institute of Typography. The font used for Latin script was Linux Libertine developed by Philipp H. Poll.

The electronic versions are released under the provisions of Creative Commons Attribution Non-commercial ShareAlike license for free download and usage.

Halt of Travellers, a painting by Wouwerman, Philips (1619–1668). The image is taken from Wikimedia Commons and is gratefully acknowledged.

Sayahna Foundation
JWRA 34, Jagathy, Trivandrum, India 695014
URL: www.sayahna.org

മണിയറയിൽനിന്ന് ഓടിപ്പോയവർ

അവർ ആദ്യരാത്രിയിൽ മണിയറയിൽ നിന്ന് ഓടിപ്പോയവരായിരുന്നു. പുതുപുതുത്തു കിടക്കുന്ന മുല്ലപ്പൂവിന്റെ പുഷ്പ നിച്ചണ്ണം വാസനം, തട്ടിൽ ഇങ്ങുന്ന അലങ്കാരപ്പണിയുള്ള വിളക്കിൽനിന്നും വന്ന നീലവെളിച്ചം, അതിലിൽ കിടക്കുന്ന സ്വപ്നം. എന്നിട്ടും അയാൾ പറഞ്ഞു, നമുക്ക് ഇവിടെ നിന്ന് ഓടിപ്പോവാം.

അവൾക്കയാളെ പെട്ടെന്ന് ഇഷ്ടപ്പെട്ടു അവൾ വിവാഹമെന്തെന്ന് അറിഞ്ഞിരുന്നതിനു മുമ്പ് രാത്രികളിൽ കണ്ടിരുന്ന സ്വപ്നങ്ങളിൽ ഒന്നായിരുന്നു അത്. നിറയെ ജാലകങ്ങളും, ക്ലറ്റ് വാതായനങ്ങളുമുള്ള ഒരു മലയിലായിരുന്നു അവളുടെ മണിയറ. അവൾ കട്ടിയായിരുന്നപ്പോൾ ചിത്രപുസ്തകത്തിൽ കണ്ട രാജകുമാരനെപ്പോലെ ഒരാളായിരുന്നു അവളുടെ വരൻ. രാത്രി എല്ലാവരും ഉറങ്ങിയപ്പോൾ രാജകുമാരൻ അവളുടെ കൈപിടിച്ച് ഓടി താഴ്വരയിൽ കാത്തുനിന്ന കതിരയുടെ പുറത്തു കയറി പോയി. വിണ്ടും വിണ്ടും ചിലുജാലകങ്ങളും ക്ലറ്റൻ വാതായനങ്ങളും സ്വപ്നത്തിൽ വന്നപ്പോഴെല്ലാം അവൾ മീശവച്ച രാജകുമാരനേയും അയാളോടൊപ്പം വന്നാന്ന രങ്ങളിൽ നിലാവുതുട്ടി തിളങ്ങുന്ന ഇലകളുള്ള ചെടികൾക്കിടയിലൂടെയുള്ള ഓടിപ്പാക്കം ഓർത്തു.

ആ സ്വപ്നമോർത്തു് അവൾ പറഞ്ഞു: നമുക്കോടിപ്പോവാം അല്ലേ?

അതെ, അയാൾ പറഞ്ഞു. അയാളുടെ ഇടത്തെ കൈ അവളുടെ അരക്കെട്ടിലായിരുന്നു. കറപ്പുമ്പാണ് അവൾ പറഞ്ഞത്. അവിടെത്തെന്ന വെച്ചാൽ മതി, മുകളിലേക്ക കയറണ്ട, താഴോട്ടിറങ്ങുകയും.

അയാൾ ചിരിച്ചു. പരുപരത്ത ചിരി. അവൾ ആലോചിച്ചു. ഈ ചിരി ആരുടെ പോലെയാണ്?

അയാൾ താഴെ സ്വികരണമുറിയിൽ ഏതാനും മണിമുഴുക്കളുടെ പരിചയത്തിന്റെ തണ്ണലിൽ തൽക്കാലം അഭയം തേടിയത് ഓർത്തു. തടിച്ച് കണ്ണുടയിട്ട, രതിയുടെ കസിസാണെന്നു പറഞ്ഞ ഭരതൻ എന്ന പേരുള്ള ചെറുപ്പക്കാരൻ എപ്പോഴും തമാശ പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്ന അയാൾ പറഞ്ഞു.

ഇപ്പോൾ ശശിയെ ഒരാൾ കാത്തിരിക്കുന്നണ്ടാവും.

അയാൾ രതിക്കുവേണ്ടി ചുറ്റും നോക്കുകയായിരുന്നു. അവളിപ്പോൾ മണിയറയിലായിരിക്കെന്നത് അയാൾ ഊഹിച്ചു. സമയം പത്തരയായിരിക്കുന്നു. എന്താണാരും വരാത്തതു? അയാളുടെ വിചാരധാര മനസ്സിലാക്കിയിട്ടായിരിക്കണം, ഭരതൻ പറഞ്ഞു:

ഞാൻ പോയി നോക്കട്ടെ. എന്താണവർ ചെയ്യുന്നതെന്ത്.

മാലയിടലും മോതിരംമാറലും കഴിഞ്ഞശേഷം രതിയുടെ കൈപിടിച്ച് മണ്ഡപം വലംവച്ച് മുകളിൽ മണിയറയിലേക്ക നടക്കുമ്പോൾ തൂണിൽ വിളക്കു പിടിച്ച നടന്ന പെൺകുട്ടിയെ ഓർത്തു. നടക്കുന്ന തിനിടയിൽ ഒരു നിമിഷം അടുത്തത്തക്ക നിങ്ങിനിന്ന് അവൾ മന്ത്രിച്ചു: മുറക്കെ പിടിച്ചോളൂ.

അയാൾ തന്റെ പിടി മുറുക്കിയപ്പോൾ രതിയുടെ മുഖത്തു വിരിഞ്ഞ പൂങ്ങിരി, പിന്നിട്ട് അതിന്റെ കാരണം പറഞ്ഞപ്പോൾ ഒരു വലിയ ചിരിയായി മാറി.

അളുകാരണം മണിയറയിൽ കട്ടിലിന്മേലിരുന്ന് അമ്മയും അമ്മായിയും സൂണിൽ വായിൽ ഒഴിച്ചുന്ന പാൽ കടിക്കമ്പോഴും ആ ചിരി അവളുടെ മുഖത്തുണ്ടായിരുന്നു.

പെണ്ണിന്റെ വളരെ സന്തോഷമായിരിക്കുന്നു. അമ്മായി പറഞ്ഞു.

എങ്ങിനുാ സന്തോഷാവാതിരിക്കും?

മധുരമായി കൊള്ളിവാക്കുകൾ പറയുന്ന ആ പെൺകുട്ടി. പിന്നെ ചിരിയുടെ സ്യോടനങ്ങൾ. സ്വികരണമുറിയുടെ വാതിലുത്ത് ഭരതൻ തിരിച്ചെത്തി.

രതി ശശിക്കുവേണ്ടി മുറക്കാനണ്ടാക്കുന്നണ്ട്.

അയാൾ പെട്ടെന്ന പകച്ചു. അയാൾ മുറക്കാറില്ല. പിന്നെ, പിന്നാലെ വന്ന അമ്മായി വീണ്ടും എല്ലാവർക്കും ഒന്നിച്ചിരുന്ന മുറക്കണമതിനെപ്പറ്റി പറഞ്ഞപ്പോൾ അയാൾക്ക് ആശ്വാസമായി. ഇതൊരു കെണിയാണ്. അയാൾ സന്തോഷിച്ചു. അയാൾ എഴുന്നേറ്റു. രതിയുടെ ലജ്ജാശീലനായ അനുജനും, ഭരതനം ശീട്ടുകളിച്ചെടുത്തുള്ള റമ്മിക്ക് പാർട്ടണർമാരെ അന്വേഷിക്കുകയായിരുന്നു.

അമ്മായിയുടെ പിന്നാലെ നടന്ന് മുകളിൽ മണിയറ വരുകയായിരുന്നു. അവൾ രതിയുടെ ചെവിയിൽ എന്തോ മന്ത്രിച്ചു. രതി ഉറക്കെ ചിരിച്ചു: പോ പെണ്ണേ!

എല്ലാവരും പോയപ്പോൾ അയാൾ ചോദിച്ചു. എന്താണിയിന്ന സ്വകാര്യം?

അവൾ ലജ്ജിച്ചു. ഒന്നുമില്ല.

പിന്നെ ചോദ്യങ്ങൾ. പതിഞ്ഞ സ്വരത്തിൽ മറുപടികൾ. ഉം, എനിക്കിഷ്ടായി.

നല്ലവണ്ണം?

അതെ, നല്ലവണ്ണം.

അളു തെളിയിക്കാൻ ഞാൻ ഒരു കാര്യം ആവശ്യപ്പെട്ടാൽ തരുമോ?

അവൾ പതറി, അർദ്ധസമ്മതത്തോടെ മൂളി.

ഒരുമ്മ.

അത്രയേയുള്ളൂ! അവൾ സമാധാനിച്ചു. പമ്പരക്കെ മൂന്നോട്ടാഞ്ഞ് അയാളുടെ കവിളിൽ നിരുപദ്രവമായി ചുംബിച്ചു.

പിന്നെ അയാളുടെ ഊഴമായിരുന്നു. അയാൾ അവളെ കെട്ടിപ്പിടിച്ച മൃദുവായി അവളുടെ നേരിയ പുണ്ടകളിൽ ചുംബിച്ചു. അവളുടെ കണ്ണുകൾ അടഞ്ഞുവന്നന്നേ് അയാൾ കണ്ടു. പിന്നെ ആ പുംബനത്തിൽ നിന്നു വേർപെട്ട് ഒരു മടിയോടെ അവൾ ചോദിച്ചു:

എന്നെ ഇഷ്ടായോ?

ഇഷ്ടമോ? ഈ നിമിഷം തൊട്ട് ഭ്രാന്തമായ അനരാഗമായിരിക്കുന്നു. നീ നല്ല ഭംഗിയുണ്ട്.

അവൾ ചിരിച്ചു.

അവളുടെ മുഖം കൈകളിലാക്കി അയാൾ അവളെ പാടിച്ചു. ആകൃതിപ്പെടുത്തേണ്ട ആവശ്യമില്ലാത്ത ഭംഗിയുള്ള നേരിയ പുരികം, ഇടമ്മർന്ന ഇമകൾ, തുടുത്ത കവിളുകൾ; ഭംഗിയുള്ള നീണ്ട മൂക്ക്.

നീയൊരു രാജകുമാരിയാണ്.

രതിയുടെ മുഖം നാണം കൊണ്ന് തുടുത്തു. അയാൾ പെട്ടെന്ന വെളിച്ചത്തെപ്പറ്റി ഓർത്തു. ചുവരിലെ പ്രകാശമുള്ള വിളക്ക് കെടുത്തുകയാണ നല്ലത്: ആ വീടിന്റെ ഉമ്മി ശാസ്ത്രം അയാൾക്കറിയില്ല. അയാൾ പറഞ്ഞു: നമുക്ക കിടക്കാം.

ശരിയാണ്, നേരം കറെയായി.

കിടത്തം, കിടത്തം മാത്രം. ഉറക്കമില്ല. പിന്നെ നിമിഷങ്ങൾ അവർക്ക ചുറ്റം കനത്തു നിന്നപ്പോൾ അയാൾ പറഞ്ഞു: നമുക്കോടിപ്പോകാം.

വരാന്തയിലിട്ട വെളിച്ചം അപകടകരമായിരുന്നു. കോണിയിറങ്ങുമ്പോൾ അയാൾ പറഞ്ഞു: ശ്ശ്, പതുക്കെ. ഭാഗ്യത്തിന് ഉമ്മറവാതിൽ തുറന്ന കിടന്നിരുന്നു ഉമ്മറത്തു കിടന്നിരുന്നവർ ഉറക്കമായിരുന്നു.

കഴിഞ്ഞ ഒരാഴ്ചയായി ഇവിടെ ആർക്കും ഉറക്കമുണ്ടായിരുന്നില്ല.

ഭാഗ്യമായി, പടിയിറങ്ങുമ്പോൾ അയാൾ പറഞ്ഞു.

പിന്നെ ഓട്ടം, അവൾ അയാളുടെ കൈ ബലമായി പിടിച്ചിരുന്നു. ടാറിട്ട നിരത്തുകളിൽക്കൂടി അവർ ഓടി. തേക്കിൻ കാടിന്റെ നഗ്നതയിലൂടെ, അമ്പലപ്പറമ്പിലൂടെ അവർ ഓടി. പടിഞ്ഞാറെ നടയിൽ അവർ ഒരു നിമിഷം സംശയിച്ചു. അയാൾ അവളുടെ കൈപിടിച്ചു.

പോകാം.

വിജനമായ അമ്പലനടകളിലൂടെ അവർ കൈകോർത്തു നടന്നു.

ഞാൻ ഇവിടെ ദിവസവും വരാറുണ്ട്. അവൾ ചെവിയിൽ മന്ത്രിച്ചു.

എന്താണ് പ്രാർത്ഥിക്കാറ്?

ഉത്തരമില്ല.

ആർക്കുവേണ്ടിയാണ് പ്രാർത്ഥിക്കാറ്?

കട്ടിക്കുവേണ്ടി.

എനിക്കുവേണ്ടിയോ? നിനക്കെന്നെ മുമ്പു പരിചയം പോലുമില്ലല്ലോ!

പക്ഷേ, ഒരു ദിവസം വരുമെന്നറിയാം.

വിജനമായ വീഥികൾ, ഇരുണ്ട ഗോപുരങ്ങൾ, കറുത്ത പൗരാണിക പ്രതിഷ്ഠകൾ. അവൾ പറഞ്ഞു. എനിക്ക പേടിയാകുന്നു, നമുക്ക തിരിച്ചു പോകാം.

അയാൾ ചിരിച്ചു. നമ്മൾ എത്ര കറച്ചു ദൂരമേ പോയുള്ളൂ!

പിന്നെ, രണ്ടുദിവസം കഴിഞ്ഞ് അവർ ദില്ലിക്കപോകമ്പോൾ, ഡിസംബർ മാസത്തെ തണ്പിൽനിന്ന് അവളെ രക്ഷിക്കാനായി തന്റെ ബെർത്തിൽ നിന്ന് ഇറങ്ങി അവളുടെയടുത്തു ചേർന്ന കിടന്നപ്പോൾ, ദില്ലിയിലെത്തി രണ്ടു മുറിയുള്ള ബർസാത്തി കണ്ടപ്പോൾ, നാട്ടിൽ നിന്ന് വിട്ട് വളരെ ചെറുതാണെന്ന് അയാൾ പറഞ്ഞതോർത്തു് അവൾ ഇതത്രെ വലിയ വീടാണ് നമുക്ക രണ്ടുപേർക്കും താമസിക്കാൻ ഇത്ര തന്നെ സ്ഥലം ധാരാളമല്ലേ എന്ന് ആഹ്ലാദത്തോടെ പറഞ്ഞപ്പോൾ, താൻ ഓഫിസിൽ പോകാൻ തയ്യാറായി വാതില്പൽ നിള്ളസോൾ, ചുംബിച്ച് ഇനി ഞാൻ ഒറ്റയ്ക്ക് എത്തുനേരം ഇരിക്കണം എന്ന പറയുമ്പോൾ, അയാളെ, അവളെ, തങ്ങൾ മണിയറയിൽ നിന്ന് ഓടിപ്പോയവരാണെന്നോർത്തു് അന്യോന്യം നോക്കി മന്ദഹസിക്കുകയല്ലാതെ അതിനെപ്പറ്റി ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. അതുകൊണ്ട് ആ ഓടിപ്പോക്ക് ഒരുപേർക്കുമാത്രം മാത്രമാണെന്ന വിചാരിക്കത്തക്കവിധം അവിശ്വസനീയവും അവ്യക്തവുമായിരുന്നു.

രാത്രി ഉറങ്ങാൻനേരത്തു് ഏതാനും നിമിഷങ്ങൾക്ക മുമ്പ് പങ്കിട്ട ആനന്ദത്തിന്റെ ഓർമ്മയിൽ അപ്പോഴും അളിംഗനബദ്ധരായി കിടക്കമ്പോൾ അവൾ പറഞ്ഞു: എന്റെ തലയിൽ തപ്പിത്തരു.

അയാൾക്ക മനസ്സിലായില്ല. അയാൾ ചോദിച്ചു. എന്താണതു?

തലയിൽ ഇങ്ങനെ വിരലുകൊണ്ടു് തപ്പുക. അങ്ങനെയാണ് ഞാൻ ഉറങ്ങാൻ അമ്മ ചെയ്യാറ്.

എനിക്ക വയ്യ, ഇതിനൊന്നും. അയാൾ പറഞ്ഞു.

അവൾ പരിഭവിച്ചു. പിന്നെ എന്തിനാണ് എന്നെ കല്ല്യാണംകഴിച്ചു കൊണ്ടു വന്നതു? ഞാൻ അമ്മയുടെ കൂടെ സുഖമായി കിടന്നുറങ്ങിയിരുന്നതല്ലെ? അമ്മ ദിവസവും തലയിൽ തപ്പിത്തന്നിരുന്നു.

അയാൾ അവളുടെ തലയിൽ വിരലോടിച്ചു. അങ്ങനെ വിരലോടിക്കമ്പോൾ എന്തോ ഒന്നു തടഞ്ഞു. എട്ടുള്ള നോക്കമ്പോൾ മഞ്ഞിയ വെളിച്ചത്തിൽ അയാൾ കണ്ടു. ഒരു വലിയ പേൻ. അയാൾ അറപ്പോടെ അതിനെ വലിച്ചെറിഞ്ഞു.

അതാ! എന്തിനാണതിനെ വലിച്ചെറിഞ്ഞത്? പാപാണ്. ആ പേനിന് ഇനി ഏഴ് ഉമ്മറപ്പടികൾ കയറണം.

അയാൾ അസ്വസ്ഥനായി. ഏഴ് ഉമ്മറപ്പടികൾ കടക്കാനായി പേൻ അരിച്ചരിച്ചു നടക്കുന്നന്ന് അയാൾ ഭാവനയിൽ കണ്ടു. ഒരു ചുമരിൽ തട്ടിയാൽ തിരിച്ച് വീണും അരിക്കും, വേറൊരു ചുമരിൽ മുട്ടുന്നുമുവരെ. വീണും അരിക്കുന്നു. ഉമ്മറപ്പടി കാണുംവരെ. അങ്ങനെ ഏഴ് ഉമ്മറപ്പടികൾ. എന്തൊരു ജന്മം!

അയാൾ കറച്ചനേരത്തേക്ക നിശ്ശബ്ദനായപ്പോൾ അവൾ ചോദിച്ചു: എന്താ മിണ്ടാത്തതു?

അയാൾ ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. പിന്നെ അവൾ അയാളുടെ കവിളിൽ ചുംബിച്ചപ്പോൾ, ചുണ്ടിൽ പെട്ട നനവു കണ്ടപ്പോൾ ചോദിച്ചു:

കരയുകയാണോ?

അയാൾ ഉത്തരമൊന്നും പറഞ്ഞില്ല.

എന്തിനാണ് കരയുന്നതു? അയാളുടെ കവിൾ തുടച്ചുകൊണ്ടവൾ ചോദിച്ചു: എന്നോടു ദേഷ്യമുണ്ടോ?

നിന്നോടുള്ള സ്നേഹം കൊണ്ട്.

ഞായറാഴ്ച അവർ ലോധി ഉദ്യാനത്തിൽ പോയി പുൽത്തകിടിയിൽ കൈ കോർത്തു നടന്നു. പൂത്തു നില്ക്കുന്ന ചെടികൾക്കിടയിൽ നടക്കമ്പോൾ അവൾ ഒരു വലിയ പൂവായി അയാൾക്ക തോന്നി. ശവകീരങ്ങൾക്കൊന്നിൽ, അതിന്റെ നിഗൂഢമായ ഇതങ്ങളുകൊണ്ടകളിൽ, നനിച്ചിറുകൾ പാക്കനനതിനിടയിൽ കയറിയപ്പോൾ അവൾ പേടികാരണം അയാളുടെ കൈ മുറുകെ പിടിച്ചു. ശവകീരത്തിന്റെ മാർബിൾ പലകമേൽ തണപ്പറിഞ്ഞ് അവർ കിടന്നു.

രാത്രി കിടക്കുമ്പോൾ അവൾ ചോദിച്ചു. നമുക്കിപ്പോൾ കട്ടി വേണ്ട അല്ലേ?

വേണ്ട. പുതങ്ങിയല്ലേ? ഒരു കൊച്ചുമെമ്പിലും കഴിഞ്ഞ് ആലോചിച്ചാൽ മതി.

നമുക്ക ഡോക്ടറുടെ അടുത്തു പോയി അന്വേഷിക്കാം.

നാളെ പോകാം.

പക്ഷേ, നാട്ടിലുള്ളവർ വിചാരിക്കും, നമുക്ക് ഈ വിദ്യ അറിയില്ലെന്ന്. ഞാൻ അറിയുന്നവരെല്ലാം കല്യാണം കഴിഞ്ഞ് ആറാംമാസം ഭാര്യമാരെ നാട്ടിൽ പ്രസവത്തിന കൊണ്ടുപോയാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അപ്പോൾ നമ്മൾ മാത്രം അതു ചെയ്യിക്കുമ്പിൽ ന്യായമായും അവർ വിചാരിക്കും, നമുക്ക് എന്തോ കഴപ്പുണ്ടെന്ന്.

സാരമില്ല. വേണമെങ്കിൽ ഗ്ലളികയുടെ രഹസ്യം അവരെ അറിയിക്കുമതുവാം. ഒരു ചെയ്യിരുന്നായി കഴിഞ്ഞാൽ സ്വാതന്ത്ര്യം നഷ്ടപ്പെടും. അതിനുമുമ്പ് കുറെ സ്വതന്ത്രരായി നടക്കാമല്ലോ!

യാത്ര.

ആഗ്രയിൽ ടാക്സിയിറങ്ങിയപ്പോൾ കണ്ട ഉയർന്ന കതിരിലന്മേൽ ചോദ്യപ്പർവം നോക്കിയപ്പോൾ, ടാക്സിക്കാരൻ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച സ്ഥലത്തേക്ക നടന്ന് വലിയ വാതായനത്തിലൂടെ ഒരു ചിപ്പികളിൽ ഒളിപ്പിച്ച വെച്ച തുള്ള പൂറത്തെത്തരപോലെ പൊട്ടുന്ന് താജ് മഹൽ കണ്ടപ്പോൾ അവളുടെ മുഖത്തു വിടർന്ന പ്രകാശം ശ്രദ്ധിച്ചപ്പോൾ, പിന്നെ ഹരിദ്വാരിൽ ഭാഗ്യചെടികൾ ഇന്ദവശത്തും തഴച്ചുവളരുന്ന ചരൽപ്പാതയിലൂടെ തൃച്ചക്രവണ്ടിയിൽ സപ്തർഷികളുടെ അമ്പലം കാണാൻ പോകമ്പോൾ അയാളുടെ കൈ പിടിച്ച് മടിയിൽ വെച്ചമർത്തിയപ്പോൾ, അയാൾ തിരിച്ചു അവളുടെ കവിളിൽ ചുംബിച്ചപ്പോൾ, പിന്നെ ഗംഗയിലെ തണത്ത വെള്ളത്തിൽ ഇറങ്ങിനിന്ന് കരയിൽ നില്ലുന്ന അയാളുടെ മേൽ തണത്ത വെള്ളം തെറിപ്പിക്കമ്പോൾ കാറ്റിൽ പറന്ന അവളുടെ സില്ലത്തലമുടിയും കസുതിയുള്ള കണ്ണുകളും നോക്കിയപ്പോൾ, അവർ വിവാഹരാത്രിയിൽ ആത്മമിയാതെ ഒളിച്ചോടിപ്പോയവരാണെന്ന കാര്യം ഒരു സ്വപ്നംപോലെ അയാൾ വിണ്ടും ഓർത്തു.

വേനൽ. രാവിലെ എഴുന്നേറ്റാൽ കാണുക പൊടിനിറഞ്ഞ ആകാശത്തിൽ ഏകദേശം ഉന്നിലൊന്ന ഭാഗം വഴി തരണം ചെയ്ത സൂര്യനെയാണ്. പിന്നെ രാത്രി വളരെ വൈകംവരെ സൂര്യൻ പൊടിപടങ്ങളിലൂടെയുള്ള യാത്ര തുടരുന്നു. ചന്ദ്രകല്ക്ക് പൂർത്തു. വാതിലുകളും ജനലുകളും പഴയുള്ളു. കിടക്ക ഒരു തീച്ചൂളയായി മാറി. വൈകന്നേരം അയാളുടെ ബൈക്കിന്റെ ശബ്ദം കേൾക്കാനായി അതിനെപ്പറ്റി ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. അതുകൊണ്ട് ആ ഓടിപ്പോക്ക്, രണ്ടുപേർക്കുമി കണ്ട ഒരു സ്വപ്നം മാത്രമാണെന്ന വിചാരിക്കത്തക്കവിധം അവിശ്വസനീയവും അവ്യക്തവുമായിരുന്നു.

രാത്രി ഉറങ്ങാൻനേരത്തു് ഏതാനും നിമിഷങ്ങൾക്ക മുമ്പ് പങ്കിട്ട ആനന്ദത്തിന്റെ ഓർമ്മയിൽ അപ്പോഴും അളിംഗനബദ്ധരായി കിടക്കമ്പോൾ അവൾ പറഞ്ഞു: എന്റെ തലയിൽ തപ്പിത്തരു.

അയാൾക്ക മനസ്സിലായില്ല. അയാൾ ചോദിച്ചു. എന്താണതു?

തലയിൽ ഇങ്ങനെ വിരലുകൊണ്ടു് തപ്പുക. അങ്ങനെയാണ് ഞാൻ ഉറങ്ങാൻ അമ്മ ചെയ്യാറ്.

എനിക്ക വയ്യ, ഇതിനൊന്നും. അയാൾ പറഞ്ഞു.

അവൾ പരിഭവിച്ചു. പിന്നെ എന്തിനാണ് എന്നെ കല്ല്യാണംകഴിച്ചു കൊണ്ടു വന്നതു? ഞാൻ അമ്മയുടെ കൂടെ സുഖമായി കിടന്നുറങ്ങിയിരുന്നതല്ലെ? അമ്മ ദിവസവും തലയിൽ തപ്പിത്തന്നിരുന്നു.

അയാൾ അവളുടെ തലയിൽ വിരലോടിച്ചു. അങ്ങനെ വിരലോടിക്കമ്പോൾ എന്തോ ഒന്ന തടഞ്ഞു. എട്ടുള്ള നോക്കമ്പോൾ മഞ്ഞിയ വെളിച്ചത്തിൽ അയാൾ കണ്ടു. ഒരു വലിയ പേൻ. അയാൾ അറപ്പോടെ അതിനെ വലിച്ചെറിഞ്ഞു.

അതാ! എന്തിനാണതിനെ വലിച്ചെറിഞ്ഞത്? പാപാണ്. ആ പേനിന് ഇനി ഏഴ് ഉമ്മറപ്പടികൾ കയറണം.

അയാൾ അസ്വസ്ഥനായി. ഏഴ് ഉമ്മറപ്പടികൾ കടക്കാനായി പേൻ അരിച്ചരിച്ചു നടക്കുന്നന്ന് അയാൾ ഭാവനയിൽ കണ്ടു. ഒരു ചുമരിൽ തട്ടിയാൽ തിരിച്ച് വീണും അരിക്കും, വേറൊരു ചുമരിൽ മുട്ടുന്നുമുവരെ. വീണും അരിക്കുന്നു. ഉമ്മറപ്പടി കാണുംവരെ. അങ്ങനെ ഏഴ് ഉമ്മറപ്പടികൾ. എന്തൊരു ജന്മം!

അയാൾ കറച്ചനേരത്തേക്ക നിശ്ശബ്ദനായപ്പോൾ അവൾ ചോദിച്ചു: എന്താ മിണ്ടാത്തതു?

അയാൾ ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. പിന്നെ അവൾ അയാളുടെ കവിളിൽ ചുംബിച്ചപ്പോൾ, ചുണ്ടിൽ പെട്ട നനവു കണ്ടപ്പോൾ ചോദിച്ചു:

കരയുകയാണോ?

അയാൾ ഉത്തരമൊന്നും പറഞ്ഞില്ല.

എന്തിനാണ് കരയുന്നതു? അയാളുടെ കവിൾ തുടച്ചുകൊണ്ടവൾ ചോദിച്ചു: എന്നോടു ദേഷ്യമുണ്ടോ?

നിന്നോടുള്ള സ്നേഹം കൊണ്ട്.

ഞായറാഴ്ച അവർ ലോധി ഉദ്യാനത്തിൽ പോയി പുൽത്തകിടിയിൽ കൈ കോർത്തു നടന്നു. പൂത്തു നില്ക്കുന്ന ചെടികൾക്കിടയിൽ നടക്കമ്പോൾ അവൾ ഒരു വലിയ പൂവായി അയാൾക്ക തോന്നി. ശവകീരങ്ങൾക്കൊന്നിൽ, അതിന്റെ നിഗൂഢമായ ഇതങ്ങളുകൊണ്ടകളിൽ, നനിച്ചിറുകൾ പാക്കനനതിനിടയിൽ കയറിയപ്പോൾ അവൾ പേടികാരണം അയാളുടെ കൈ മുറുകെ പിടിച്ചു. ശവകീരത്തിന്റെ മാർബിൾ പലകമേൽ തണപ്പറിഞ്ഞ് അവർ കിടന്നു.

രാത്രി കിടക്കുമ്പോൾ അവൾ ചോദിച്ചു. നമുക്കിപ്പോൾ കട്ടി വേണ്ട അല്ലേ?

വേണ്ട. പുതങ്ങിയല്ലേ? ഒരു കൊച്ചുമെമ്പിലും കഴിഞ്ഞ് ആലോചിച്ചാൽ മതി.

നമുക്ക ഡോക്ടറുടെ അടുത്തു പോയി അന്വേഷിക്കാം.

നാളെ പോകാം.

പക്ഷേ, നാട്ടിലുള്ളവർ വിചാരിക്കും, നമുക്ക് ഈ വിദ്യ അറിയില്ലെന്ന്. ഞാൻ അറിയുന്നവരെല്ലാം കല്യാണം കഴിഞ്ഞ് ആറാംമാസം ഭാര്യമാരെ നാട്ടിൽ പ്രസവത്തിന കൊണ്ടുപോയാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അപ്പോൾ നമ്മൾ മാത്രം അതു ചെയ്യിക്കുമ്പിൽ ന്യായമായും അവർ വിചാരിക്കും, നമുക്ക് എന്തോ കഴപ്പുണ്ടെന്ന്.

സാരമില്ല. വേണമെങ്കിൽ ഗ്ലളികയുടെ രഹസ്യം അവരെ അറിയിക്കുമതുവാം. ഒരു ചെയ്യിരുന്നായി കഴിഞ്ഞാൽ സ്വാതന്ത്ര്യം നഷ്ടപ്പെടും. അതിനുമുമ്പ് കുറെ സ്വതന്ത്രരായി നടക്കാമല്ലോ!

യാത്ര.

ആഗ്രയിൽ ടാക്സിയിറങ്ങിയപ്പോൾ കണ്ട ഉയർന്ന കതിരിലന്മേൽ ചോദ്യപ്പർവം നോക്കിയപ്പോൾ, ടാക്സിക്കാരൻ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച സ്ഥലത്തേക്ക നടന്ന് വലിയ വാതായനത്തിലൂടെ ഒരു ചിപ്പികളിൽ ഒളിപ്പിച്ച വെച്ച തുള്ള പൂറത്തെത്തരപോലെ പൊട്ടുന്ന് താജ് മഹൽ കണ്ടപ്പോൾ അവളുടെ മുഖത്തു വിടർന്ന പ്രകാശം ശ്രദ്ധിച്ചപ്പോൾ, പിന്നെ ഹരിദ്വാരിൽ ഭാഗ്യചെടികൾ ഇന്ദവശത്തും തഴച്ചുവളരുന്ന ചരൽപ്പാതയിലൂടെ തൃച്ചക്രവണ്ടിയിൽ സപ്തർഷികളുടെ അമ്പലം കാണാൻ പോകമ്പോൾ അയാളുടെ കൈ പിടിച്ച് മടിയിൽ വെച്ചമർത്തിയപ്പോൾ, അയാൾ തിരിച്ചു അവളുടെ കവിളിൽ ചുംബിച്ചപ്പോൾ, പിന്നെ ഗംഗയിലെ തണത്ത വെള്ളത്തിൽ ഇറങ്ങിനിന്ന് കരയിൽ നില്ലുന്ന അയാളുടെ മേൽ തണത്ത വെള്ളം തെറിപ്പിക്കമ്പോൾ കാറ്റിൽ പറന്ന അവളുടെ സില്ലത്തലമുടിയും കസുതിയുള്ള കണ്ണുകളും നോക്കിയപ്പോൾ, അവർ വിവാഹരാത്രിയിൽ ആത്മമിയാതെ ഒളിച്ചോടിപ്പോയവരാണെന്ന കാര്യം ഒരു സ്വപ്നംപോലെ അയാൾ വിണ്ടും ഓർത്തു.

മോളെ, കിടക്കാറായാൽ ഈ നിലവിളക്ക കെടുത്തണം കേട്ടോ. പടുതിരി കത്താൻ എടുപ്പക്കേണ്ട്.

അവസാനം പുറത്തുകടന്നതു് ആ പെൺകുട്ടിയായിരുന്നു. അവൾ രതിയുടെ ചെവിയിൽ എന്തോ മന്ത്രിച്ചു. രതി ഉറക്കെ ചിരിച്ചു: പോ പെണ്ണേ!

എല്ലാവരും പോയപ്പോൾ അയാൾ ചോദിച്ചു. എന്താണിയിന്ന സ്വകാര്യം?

അവൾ ലജ്ജിച്ചു. ഒന്നുമില്ല.

പിന്നെ ചോദ്യങ്ങൾ. പതിഞ്ഞ സ്വരത്തിൽ മറുപടികൾ. ഉം, എനിക്കിഷ്ടായി.

നല്ലവണ്ണം?

അതെ, നല്ലവണ്ണം.

അളു തെളിയിക്കാൻ ഞാൻ ഒരു കാര്യം ആവശ്യപ്പെട്ടാൽ തരുമോ?

അവൾ പതറി, അർദ്ധസമ്മതത്തോടെ മൂളി.

ഒരുമ്മ.

അത്രയേയുള്ളൂ! അവൾ സമാധാനിച്ചു. പമ്പരക്കെ മൂന്നോട്ടാഞ്ഞ് അയാളുടെ കവിളിൽ നിരുപദ്രവമായി ചുംബിച്ചു.

പിന്നെ അയാളുടെ ഊഴമായിരുന്നു. അയാൾ അവളെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു മൃദുവായി അവളുടെ നേരിയ പുണ്ടകളിൽ പുംബിച്ചു. അവളുടെ കണ്ണുകൾ അടഞ്ഞുവന്നന്നേ് അയാൾ കണ്ടു. പിന്നെ ആ പുംബനത്തിൽ നിന്ന വേർപെട്ട് ഒരു മടിയോടെ അവൾ ചോദിച്ചു:

എന്നെ ഇഷ്ടായോ?

ഇഷ്ടമോ? ഈ നിമിഷം തൊട്ട് ഭ്രാന്തമായ അനരാഗമായിരിക്കുന്നു. നീ നല്ല ഭംഗിയുണ്ട്.

അവൾ ചിരിച്ചു.

അവളുടെ മുഖം കൈകളിലാക്കി അയാൾ അവളെ പാടിച്ചു. ആകൃതിപ്പെടുത്തേണ്ട ആവശ്യമില്ലാത്ത ഭംഗിയുള്ള നേരിയ പുരികം, ഇടമ്മർന്ന ഇമകൾ, തുടുത്ത കവിളുകൾ; ഭംഗിയുള്ള നീണ്ട മൂക്ക്.

നീയൊരു രാജകുമാരിയാണ്.

രതിയുടെ മുഖം നാണം കൊണ്ന് തുടുത്തു. അയാൾ പെട്ടെന്ന വെളിച്ചത്തെപ്പറ്റി ഓർത്തു. ചുവരിലെ പ്രകാശമുള്ള വിളക്ക് കെടുത്തുകയാണ നല്ലത്: ആ വീടിന്റെ ഉമ്മി ശാസ്ത്രം അയാൾക്കറിയില്ല. അയാൾ പറഞ്ഞു: നമുക്ക കിടക്കാം.

ശരിയാണ്, നേരം കറെയായി.

കിടത്തം, കിടത്തം മാത്രം. ഉറക്കമില്ല. പിന്നെ നിമിഷങ്ങൾ അവർക്ക ചുറ്റം കനത്തു നിന്നപ്പോൾ അയാൾ പറഞ്ഞു: നമുക്കോടിപ്പോകാം.

വരാന്തയിലിട്ട വെളിച്ചം അപകടകരമായിരുന്നു. കോണിയിറങ്ങുമ്പോൾ അയാൾ പറഞ്ഞു: ശ്ശ്, പതുക്കെ. ഭാഗ്യത്തിന് ഉമ്മറവാതിൽ തുറന്ന കിടന്നിരുന്നു ഉമ്മറത്തു കിടന്നിരുന്നവർ ഉറക്കമായിരുന്നു.

കഴിഞ്ഞ ഒരാഴ്ചയായി ഇവിടെ ആർക്കും ഉറക്കമുണ്ടായിരുന്നില്ല.

ഭാഗ്യമായി, പടിയിറങ്ങുമ്പോൾ അയാൾ പറഞ്ഞു.

പിന്നെ ഓട്ടം, അവൾ അയാളുടെ കൈ ബലമായി പിടിച്ചിരുന്നു. ടാറിട്ട നിരത്തുകളിൽക്കൂടി അവർ ഓടി. തേക്കിൻ കാടിന്റെ നഗ്നതയിലൂടെ, അമ്പലപ്പറമ്പിലൂടെ അവർ ഓടി. പടിഞ്ഞാറെ നടയിൽ അവർ ഒരു നിമിഷം സംശയിച്ചു. അയാൾ അവളുടെ കൈപിടിച്ചു.

പോകാം.

വിജനമായ അമ്പലനടകളിലൂടെ അവർ കൈകോർത്തു നടന്നു.

ഞാൻ ഇവിടെ ദിവസവും വരാറുണ്ട്. അവൾ ചെവിയിൽ മന്ത്രിച്ചു.

എന്താണ് പ്രാർത്ഥിക്കാറ്?

ഉത്തരമില്ല.

ആർക്കുവേണ്ടിയാണ

ഇ. ഹരികുമാർ

1943 ജൂലൈ 13-ന് പൊന്നാനിയിൽ ജനനം. അച്ഛൻ മഹാകവി ഇടശ്ശേരി ഗോവിന്ദൻ നായർ. അമ്മ ഇടക്കണ്ടി ജാനകി അമ്മ. കൽക്കത്തയിൽ വച്ച് ബി. എ. പാസ്സായി. 1972-ൽ ലളിതയെ വിവാഹം ചെയ്തു. മകൻ അജയ് വിവാഹിതനാണ് (ഭാര്യ: ശുഭ). കൽക്കത്ത, ദില്ലി, ബോംബെ എന്നീ നഗരങ്ങളിൽ ജോലിയെടുത്തു. 1983-ൽ കേരളത്തിലേയ്ക്ക് തിരിച്ചു വന്നു. 1962 തൊട്ട് ചെറുകഥകളെഴുതി തുടങ്ങി. ആദ്യത്തെ കഥാസമാഹാരം 'കൂറകൾ' 72-ൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. പതിനഞ്ചു കഥാസമാഹാരങ്ങളും ഒമ്പത് നോവലുകളും ഒരു അനുഭവക്കുറിപ്പും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

പുരസ്കാരങ്ങൾ

- 1988-ലെ കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി പുരസ്കാരം 'ദി നോസറിന്റെ കുട്ടി' എന്ന കഥാസമാഹാരത്തിന്.
- 1997-ലെ പത്മരാജൻ പുരസ്കാരം 'പച്ചപ്പയ്യിനെ പിടിക്കാൻ' എന്ന കഥയ്ക്ക്.
- 1998-ലെ നാലപ്പാടൻ പുരസ്കാരം 'സൂക്ഷിച്ചുവച്ച മയിൽപ്പീലി' എന്ന കഥാസമാഹാരത്തിന്.
- 2006-ലെ കഥാപീഠം പുരസ്കാരം 'അനിതയുടെ വീട്' എന്ന കഥാസമാഹാരത്തിന്.
- 2012-ലെ ഏറ്റവും മികച്ച കഥയ്ക്കുള്ള കേരള സ്റ്റേറ്റ് ചലച്ചിത്ര അക്കാദമി അവാർഡ് 'ശ്രീപാർവ്വതിയുടെ പാദം' എന്ന കഥയ്ക്ക്.

ആഡിയോ റിക്കാർഡിങ്, വെബ് ഡിസൈനിങ്, മൾട്ടിമീഡിയ പ്രൊഡക്ഷൻ, പുസ്തകപ്രസിദ്ധീകരണം എന്നിവയിൽ ഏർപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. 1998 മുതൽ 2004 വരെ കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി അംഗമായിരുന്നു.

പിൻകുറിപ്പ്

- മുപ്പതു മുതൽ നാല്പതു മിനിട്ടിനകം വായിച്ചു തീർക്കാവുന്ന ഉള്ളടക്കമാണ് സായാഹ്ന പുറത്തിറക്കുന്ന ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകളിൽ ഉള്ളത്. ഇതു വായിക്കുവാനായി ഒരിക്കലും ഒരു കമ്പ്യൂട്ടറോ ഡെസ്ക്ടോപ് ആപ്ലിക്കേഷനുകളൊ ആവശ്യമില്ല.
- ആധുനിക മനുഷ്യന്റെ സന്തതസഹചാരിയായ സ്മാർട്ട് ഫോണുകളുടെ സ്ക്രീനിൽ തന്നെ വായിക്കുവാൻ തക്ക രീതിയിലാണ ഈ പിഡിഎഫുകൾ വിന്യസിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഫോണിന്റെ വീതിക്കു നിജപ്പെടുത്തിയ രീതിയിലാണ് മാർജിനുകൾ ചിട്ടപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്.
- പിഡിഎഫ് പ്രമാണങ്ങൾ വായിക്കുവാനുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ എല്ലാതരം സ്മാർട്ട്ഫോണുകളിലും ഇന്നു ലഭ്യമാണ്. എന്നിരിക്കിലും സൗജന്യമായി കിട്ടുന്ന അഡോബി അക്രോബാറ്റ് റീഡർ ആണ് ഇവയിൽ ഏറ്റവും മുന്തിയത്. അതുകൊണ്ട് അഡോബി റീഡർ ഇൻസ്റ്റാൾ ചെയ്യുകയും അതിൽ ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകൾ വായിക്കുകയും ചെയ്യുക.
- സ്വതന്ത്രപ്രസാധനം ആഗ്രഹിക്കുന്ന/ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന ആർക്കുവേണമെങ്കിലും സായാഹ്നയിലൂടെ സ്വന്തം കൃതികൾ പ്രസാധനം ചെയ്യാവുന്നതാണ്. 30 മുതൽ 60 മിനിട്ടുകൾക്കകം വായിച്ചുതീർക്കാവുന്ന ഉള്ളടക്കം – കഥകൾ, അനുഭവക്കുറിപ്പുകൾ, ലേഖനങ്ങൾ, അഭിമുഖങ്ങൾ, സിനിമാനിരൂപണങ്ങൾ, കവിതകൾ – എന്നു തുടങ്ങി എന്തുവേണമെങ്കിലും അയയ്ക്കാവുന്നതാണ്. അയയ്ക്കേണ്ട വിലാസം: <editors@sayahna.org>.
- പ്രതികരണങ്ങൾ <editors@sayahna.org> എന്ന ഇമെയിലിലേയ്ക്കോ, ഈ വെബ് പേജിൽ കമ്മന്റുകളായോ ചേർക്കുക. നിർദ്ദേശങ്ങളും വിമർശനങ്ങളും എപ്പോഴും സ്വീകാര്യമാണ്. അവ സായാഹ്നപ്രവർത്തകർക്ക് കൂടുതൽ ഉത്തേജനം നൽകുന്നതാണ്.

സായാഹ്ന ഫൗണ്ടേഷൻ, റിവർ വാലി ക്യാംപസ്, മലയിൻകീഴ്, തിരുവനന്തപുരം, ഇന്ത്യ 695571
URL: <books.sayahna.org>